

ODAMIZIN XVI. KONGRESİNDE ARKADAŞIMIZ ERMAN TAMUR'UN KONUŞMASINI SUNUYORUZ

Konuşmama başlamadan önce, sayın Başkanlık Divanı'nı ve kongre üyelerini saygı ile selâmlarım.

Kamu oyunu çeşitli yönleriyle uzun süre meşgul eden özel yüksek okullar sorunu halâ bir çözüme ulaştırılamamış, üstelik kaybedilen zaman, problemi çözümü daha güç bir duruma getirmiştir. Bu yolda çaba harcamaları gereken ilgililerde genel bir yılgınlık göze çarpmaktadır. Özel yüksek okullar hakkında çeşitli kurumlarca yapılan araştırmalar, söz konusu okullarda yapılan eğitimin niteliğini hemen aynı şekilde ortaya koymakta, ancak problemi genel alış biçimleri ve önerdikleri çözüm yolları farklı olmaktadır. Problemi, biz de kendi görüş açımızdan bir kere daha ortaya koymak ve bu görüş içinde nasıl bir çözümün mümkün olabileceğini belirlemek isteriz.

Bilim konuları daima bütün içinde ele almayı, doğrudan ilgili olduğu şeylerden ayırmamayı gerektirir. Özel yüksek okullar problemi de genel olarak eğitim ve özellikle teknik eğitim konusu içinde ele alınmalıdır.

Özel yüksek okullar problemini doğuran ön şartlar, kaba olarak şöylece belirlenebilir. Hızlı şehirleşme ve şehirlerde birikme, zorunlu olarak eğitim ve öğrenme ihtiyaçlarını hızla artırmakta, özellikle ilk ve orta öğrenimin yüksek öğrenime hazırladığı öğrenci sayısı, korkunç bir hızla artmaktadır. Devlet, bu isteğe cevap verecek kalkınma plânlarında da öngörülen tedbirleri getirmede için, tek amacı kâr olan ve pusuda bekleyen sermayeye, büyük bir fırsat hazırlanmaktadır. Doğrusu, vurguncu sermaye bu fırsatı kendi yönünden en iyi şekilde değerlendirmekte kusur etmemiştir. İlk özel yüksek okul 1962 yılında öğretime başlamıştır, 1967 yılı sonunda 11 teknik öğretim yapan 30 özel yüksek okul mevcuttu, bugün bu rakam 48 i bulmuştur.

Özel yüksek okullardaki öğrenci sayısı 1964, 1965 yılında 4 000 iken, 1967, 1968 ders yılında % 560 oranında artarak 26 900 e ulaşmıştır. Mevcut özel yüksek okulların İkinci Beş Yıllık Kalkınma Plânı döneminde gerçekleştirmeyi plânladıkları kapasite artışları değerlendirildiğinde, 1971, 1972 ders yılında 19 özel yüksek okullardaki toplam öğrenci sayısının 58 500'e ulaşacağı anlaşılmaktadır. 1972 yılına kadar, özel yüksek okul sayılarında bir artış olmayacağı varsayılrsa dahi, özel yüksek okullardaki öğrenci sayısı en muhafazakâr bir tahmin ile, yüksek öğrenim toplam öğrenci sayısının % 24,9 u gibi çok yüksek bir seviyeye ulaşacaktır.

Yalnız mimarlık ve mühendislik sahası göz önünde bulundurulduğu takdirde, bu oranlar ve rakamlar çok daha büyüyecek karşımıza çıkmaktadır. Bu hususta bir örnek vermek yeterli olacaktır, kanısındayım. Yalnız, Ankara'da bir özel yüksek okulun birinci sınıfında okuyan 1250 mimari ve inşaat mühendisliği öğrencilerinin sayısı, Türkiye'de tüm 7 yüksek okul ve üniversitelerinin aynı bölümlerinin birinci sınıfında okuyanların iki katı kadardır. Bu tempo ile 1980 de ülkemizde her 10 mühendis ve mimarın 9 u özel yüksek okullardan biri de resmî devlet okullarından mezun olmuş olacaktır.

Kalkınma içinde stratejik önemi büyük olan teknik insan gücünün sayı olarak yetersizliği yanında, sektörler arası dengesiz dağılımı ve yerinde kullanılmaması ile, iktisadî kalkınmanın temel güçlüklerinden biri ortaya çıkmaktadır. Türkiye'de ortalama bir mühendise 1,6 teknisyen düşmektedir. Bu oranın düşük olması mühendislerden yeter verimlilikle yararlanmayı önlemektedir. İkinci beş yıllık Kalkınma Plânı'nda iktisadî kalkınma hedeflerini gerçekleştirmek için öngörülen teknisyen, mühendis sayısı oranı, 1972 yılında 1,9; 1967 yılında 2,2 ve 1982 yılında 2,6 dır. Teknisyen ve sanatkâr seviyesindeki teknik eleman açığının doldurulması, bir yandan teknisyen okullarının kapasitelerinin artırılmasına, diğer yandan teknisyen olarak yetişen elemanların bir an evvel endüstriye katılmalarıyla mümkündür. Özel yüksek okul-

ların yukarıda izah etmiş olduğumuz gelişmesinin, bu duruma olumsuz etkisi açıktır. Bu gelişme, mühendis sayısının plânda öngörülenin aksine, teknisyen sayısından daha süratli artmasına sebep olmakta, yukarda söz konusu edilen teknisyen, mühendis oranını daha da düşürmektedir.

Özel yüksek okulların teknisyen, mühendis oranına olan olumsuz etkisi, ikinci bir yolla da gerçekleşmektedir. Teknisyen okulları mezunlarının üniversitelere girebilmeleri için uygulanan barajlardan hiç birinin özel okullara uygulanmayışı ve gece öğrenimi imkânları büyük bir teknisyen kadrosunun özel yüksek okullarına kaymasına sebep olmakta, yukarda belirtilen teknisyen açıklarını daha da artırmaktadır. Bu iddiamızı kanıtlamak üzere, 1964 - 1967 yılları arasında özel yüksek okullara 6020 sanat enstitüsü mezununun kabul edildiğini belirtmekle yetineceğim.

Özel yüksek okulların, genel teknik eğitim düzeni içindeki yerini böylece belirttikten sonra, konunun bir başka yönüne daha değineceğim.

Özel yüksek okul öğrencileri okul masrafları ve patronların kârı olarak yılda 2500 ilâ 6000 lira arasında bir okul taksidi ödemektedirler. Ortalama yıllık gelirin kişi başına 2200 TL olduğu ülkemizde yukarıda belirtilen ödentiği yapabilen kişi ya varlıklı zümreye mensup birisidir, ya da büyük fedakârlıkla bir yandan çalışıp, gelirin önemli bir kısmını bu işe veriyor, demektir. Her halükarda, yüksek öğrenim konusunda söz konusu ödentiği yapabilenlere, yapamayanların aleyhine olarak imkân tanındığı açıktır. Devlet yüksek eğitim örgütlerinin kapılarından dönen 30000'i aşkın gencin durumunun iyi incelenmesi gerektir. Bugün üniversite imtihanlarını birkaç puvan ile kaybetmiş ve özel yüksek okullara da girememiş olanların büyük bir çoğunluk teşkil ettiği bilinmektedir. Bu öğrencilerin, özel yüksek okullara kayıt olanlardan daha az başarılı olacaklarını hiç bir mantık kabul etmez.

Halkın her türlü öğrenim ve öğretim ihtiyaçlarının sağlanması Anayasa'mızın 50 nci maddesi ile Devlet'e bir görev olarak veril-

miştir. Bu görevin gereğince yerine getirilemeyişinin sebep olduğu durum ortadadır. Bir tarafta çocuklarına yüksek öğrenim yaptırma özlemi içinde bulunan, bunu ya büyük fedakârlıklarla gerçekleştiren, ya da hiç gerçekleştiremeyen binlerce Türk ailesi, bir tarafta daha okulu açma ruhsatını resmen almadan aday öğrenci kaydı yaparak, okul kuracak parayı peşinen halkın cebinden alan eğitim tüccarları. Ortaya çıkan durum, Anayasa'mızın sosyal adaletçi özü ile bağdaşmamaktadır.

Konunun diğer bir cephesini de, özel yüksek okullardaki eğitimin yetersizliğinin sebep olacağı olumsuz etkiler teşkil etmektedir. Yalnız, memleketimizde uygulanan bir tatbikat ile, özel yüksek öğretim kurumları kâr gayeli ticari şirketler tarafından yönetilmektedir. Böyle bir eğitim sisteminde, kalite yerine kazançların artırılmasına çalışmak ve yöneticilerin kaliteden fedakârlık etmesi doğaldır.

Eğitimde belli başlı kalite ölçülerine göre ve dengi kamu yüksek okullarıyla mukayeseli bir inceleme yapıldığında, bu okullardaki öğretim kalitesinin çok düşük olduğu ortaya çıkmaktadır.

Devlet Plânlama Teşkilâtı Sosyal Plânlama Dairesi'nin özel yüksek okullar hakkında yapmış olduğu bir araştırmada şu gerçekler ortaya çıkmıştır. Teknik yüksek öğretimde, ortalama öğrenci, öğretmen sayısı oranı Devlet okullarında 12 dir. Yani 12 öğrenciye bir öğretim görevlisi düşmektedir. Aynı oran, özel yüksek okullar için 26 dir. Özel yüksek okullarda sınıfların çok kalabalık ve derslerde öğrenci, öğretmen ilişkilerinin tatminkâr olmadığı anlaşılmaktadır. Öte yandan özel yüksek okullarda ders veren öğretim üyelerinin büyük bir çoğunluğu bu okullarda ek görev ile çalışmakta, ders saatleri dışındaki zamanları asli görevlerindeki çalışmalara ayırmaktadırlar. Öğrencilerin ders saatleri dışında öğretim üyeleriyle temas imkânlarının yok denecek kadar az oluşu, verilen eğitimin niteliğini ayrıca olumsuz yönde etkilemektedir. Bütün dünyanın, memleketimizdeki tatbikatın aksine özel yüksek okulların bi-

rinci ve ikinci sınıflarında sınıf geçme oranları çok yüksek seviyelere ulaşmış, ileri sınıflarda verimlerde dikkate değer azalmalar meydana gelmiştir. Sınıf geçme oranlarının böyle bir seyir takip etmesi, özel yüksek okullara talebi artırıp, terk sayılarını asgariye indirmeye, dolayısıyla özel yüksek okul patronlarının cüzdanlarını biraz daha şişirmeye yaramaktadır.

Eğitimde belli başlı kalite ölçülerinden biri de, öğrenci başına bina ve teçhizat yatırımlarıyla, cari harcamalar tutarıdır. Bu konuda Devlet Plânlama Teşkilâtının kamu yüksek okulları için öngördüğü değerler ile, özel yüksek okulların gerçekleştirdiği değerler, son derece farklıdır. Teknik öğretim yapan özel yüksek okulların kamu standartlarına ulaşabilmek için, yaklaşık olarak bugünkü bina yatırımlarını 2,5 misli, teçhizat yatırımlarını 11 misli, cari harcamalarını 3 misli artırmaları gerekmektedir. Özellikle teçhizat eksikliği had bir safhadadır. Rakam ile bir örnek vermek üzere, teknik öğretim için plânda öğrenci başına 7 500 liralık bir öğrenim teçhizatı öngörüldüğü, özel yüksek okulların ise ortalama olarak 615 liralık bir yatırımı gerçekleştirdiğini belirtebiliriz.

Mükayese için bir başka kıstas da, öğrenci başına düşen eğitim servis alanı olabilir. Bu değerlerde, özel yüksek okullarda kamu yüksek okullarıyla kıyaslanamayacak kadar düşüktür.

Yukarıda söz konusu edilen araştırma çoğu özel yüksek okulda öğrenci başına düşen servis alanının bir metre kareyi dahi bulmadığını ortaya koymuştur.

Yukarıdaki açıklamalardan anlaşılacağı gibi, özel yüksek okullarda öğrenci sayıları eldeki mekân imkânlarının çok ötesine çıkarılmış, bu da elbette eğitim kalitesinden büyük fedakârlıklarla mümkün olmuştur.

Ülkemizin kalkınmasında kalifiye teknik personele büyük ihtiyaç vardır. Özel yüksek okulların bu yönden ne derece yararlı olabileceklerini yukarıdaki izahat cevaplandırmaktadır. Özel yüksek okulların kaliteli teknik eleman yetiştirmeyişi ve kâr amacı ile işletilmeleri nedeni ile hiç bir zaman yetiştiremeye-

cekleri de bir yana, kamu yüksek okullarına da büyük olumsuz etkileri vardır.

Özel yüksek okullar, yeni bir öğretim üyesi kapasitesi yaratmadan üniversiteler öğretim üyelerinden faydalanmaktadır. Bu durum, yeni merkezlerde açılması düşünülen üniversitelerin, bir an evvel hizmete girmesini, öğretim üyesi sıkıntısı çeken genç üniversitelerin öğretim üyesi taleplerinin karşılanmasını ve mevcut üniversitelerde gece öğretimi imkânlarını tehlikeye sokmaktadır.

1500 öğrenci için 180 milyonluk bir yatırımın başladığı Trabzon Teknik Üniversitesinde bugün 850 mimar ve mühendis öğrencisine öğretim üyesi bulunamazken, Ankara'da 2 milyonluk bir teminat ile, birinci ve ikinci sınıflarında 2500 öğrenci okuyan özel yüksek okullar iş hanlarında eğitim yapmaktadırlar.

Buraya kadar söylediklerimizi kısaca şöylece özetleyebiliriz. Ülkemizdeki teknik personel ihtiyacı, Devlet Plânlama Teşkilâtı araştırmalarında da ortaya konulduğu üzere en ziyade teknisyen seviyesindedir. Devlet, bu konuda gerekli tedbirleri almamıştır. Özel yüksek okullar yukarıda belirtilenin tersine bir gelişmeye sebep olmaktadır. Özel yüksek okullar öğrencilerine kaliteli öğretim vermektedir. Özel yüksek okullar resmî devlet okul ve üniversitelerine de olumsuz etkilerde bulunmaktadır.

Bu durumda yapılması gereken işler şunlardır :

1 — Devlet, orta derecedeki teknik eğitim kurumlarının sayılarının artırılmasına ve geliştirilmelerine öncelik vermelidir.

2 — Devlet üniversiteleri, orta dereceli teknik öğretim kurumları mezunlarına iki yıl önce Orta Doğu Teknik Üniversitesince gerçekleştirildiği üzere giriş imtihanlarına kabul ederek, yüksek öğretim şansı vermelidir.

3 — Devlet üniversiteleri, bir an önce gece öğrenimine de başlayarak ancak bu şekilde okumak imkânlarına sahip bulunanlara imkân hazırlamalıdır.

4 — Özel yüksek okullar kamu yararının gerektirdiği şekilde bir anayasa emri olarak devletleştirilmeli ve vurguncu sermayenin,

halkın ve Devletin cebinden elini çekmesi sağlanmalıdır.

Konuşmanın son kısmında şimdiye kadar ki, İnşaat Mühendisleri Odası yöneticilerinin bu önemli konuda yapmış oldukları çalışmaları eleştirecek ve bundan sonra Oda'ca takip edilmesi gereken yol konusundaki görüşlerimizi bildireceğiz.

Bilindiği üzere özel yüksek okullar ile ilgili kuruluş, öğretim, denetim, yönetim ve diğer konular hakkında genel prensipler getiren 625 sayılı özel öğretim kurumları kanunu, 18 Haziran 1965 tarihinde yürürlüğe girmiş, uygulamaya esas olacak hükümler hazırlanacak tüzüğe bırakılmıştır. 1965 yılı içinde tamamlanması gereken tüzük, bugüne kadar yürürlüğe girmemiştir. İnşaat Mühendisleri Odası 625 sayılı Kanunun Anayasaya aykırılığını ve daha çok da bu kanunun emredici hükümlerinin yerine getirilmediği, tüzük ve yönetmeliklerin çıkarılmadan uygulama yapmanın imkânsızlığı ve bu yüzden diplomaların geçersizliği üzerinde durmuştur. Oda ve bir takım üyeler 625 sayılı Kanunun Anayasaya aykırılığı ve diplomaların geçersizliği konularında Danıştay'da dâvalar açmışlar, Danıştay Anayasaya aykırılık iddiasını ciddi görerek, Anayasa Mahkemesine sevk etmiştir. Anayasa Mahkemesi henüz bir sonuç varmış değildir. Danıştayda Anayasa Mahkemesinin kararını beklediği anlaşılmaktadır.

Diğer taraftan özel okul mezunlarından Genel Kurul kararı ile Odaya üye kaydedilmeleri dolayısıyla Oda aleyhine açılan dâvalar karara bağlanmış, dâvacıların Odaya kaydedilmeleri gerektiği sonucuna varılmıştır. Faaliyet raporunda ifade edildiğine göre şimdiye kadar elde edilen başlıca olumlu sonuç, konunun Oda öncülüğünde kamuya mâledilmiş olmasıdır. Söz konusu okullardan birinin vakıf haline getirilmiş olması, bir kısmının kapanma durumunda kalıp, özellikle yenilerinin açılmaz oluşu ve bir kısım okullarda da düzelme çabalarının gözleniş Oda'nın bu haklı dâvasında elde etmiş olduğu meslek yarırları olarak nitelenmekte. Bu yeterli bir sonuç değil, ama bir aşamadır, denmektedir. Oda yöneticilerinin bu beyanları gerçek-

ten hayret vericidir. Özel okullardan biri vakıf haline getirilmiştir. Bu, ne söz konusu okuldaki eğitimin yeterli bir düzeye geldiği ne de öğrencilerin kamu yüksek okullarındaki gibi parasız öğrenim imkânına kavuştuğu anlamını taşımamaktadır. Kaldı ki, problem bundan da ibaret değildir. Bir kısım özel yüksek okulların kapanma durumunda kalışı ve özellikle yenilerinin açılmayışının nedenlerini de kâr esasına göre işletilen bu kurumların, birbirleriyle rekabetinde ve bu okullara olan talebin tatmin edilmiş olmasında aramak gerekir. Bu konuda, Oda'nın bir başarısı söz konusu değildir.

Yine faaliyet raporunda «625 sayılı Kanunun tüzük ve yönetmelikleri 5 yıl sonra çıkmadığına göre söylenebilecek ne kalıyor» denmektedir. Söylenebilecek çok şey vardır. Tüzük ve yönetmeliklerin çıkması neden beklenmektedir. Tüzük ve yönetmeliklerin çıkışı problemin çözümü mü olacaktır, hatta bu tüzük ve yönetmeliklerin çıkışından sonra bunlar da bir takım değişikliklerin yapılması sağlansa, mesele hallolmuş mu olacaktır? Oda Yöneticilerinin bu konuyu çok sathi bir şekilde ele aldıkları, problemin tek ve kesin bir çözümü olan bu okulların devletleştirilmeleri konusunda aktif teşebbüslerde bulunmadıkları ortadadır.

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu şartlar içinde bu tip problemlerin çözümü için yalnız hukuki yollardan bir takım teşebbüslerde bulunmak yeterli değildir. Bu teşebbüsler elbette gereklidir, ama sonucun Danıştaya açılan bir dâva ile, falanca bakanlığa Odanın görüşlerini ileten bir yazı ile elde edileceğini sanmak, kasıtlı bir uyutma politikası sonucu değilse, aşırı bir iyimserliktir. Varılan yer, takip edilen yolun yanlışlığını ortaya koymuştur.

Faaliyet raporunun bir başka yerinde de, Danıştayın Anayasa Mahkemesinin kararını beklemek eğiliminde olduğu belirtilmekte ve tabii bu durumda hapimiz bekleyeceğiz, denmektedir; deniliyor. Sayın Oda Yöneticilerinin problem bütünü ile ortada dururken, yapılacak tek şeyin beklemek olduğu sonucuna varmaları çok ilginçtir. Bize göre, bu konuda

yürütülecek mücadelenin doğru çizgisi şöyle olmalıdır.

Özel yüksek okul öğrencileriyle ilişki kurup, onların bu dâvaya büyük çapta sahip çıkmaları sağlanmalıdır. Bu mümkündür. Çünkü, bu arkadaşlar kalitesinin ne ölçüde olduğunu daha önce belirttiğim bir eğitim karşılığı patrona yılda 2500 ilâ 6000 lira arasında bir para ödemektedirler. Çünkü, okullarının üç ay önceden haber verme şartı ile kapatılması tehditi, bu arkadaşların başları üzerinde Demokles'in kılıcı gibi durmaktadır. Özel yüksek okullar buralarda okuyan arkadaşların direnişleriyle, işlemez hale getirilmeli; bu direniş, diğer üniversitelerin direnişleriyle de desteklenmelidir. Oda'mız da gücünü üyemiz olan 6000 mühendisten aldığını göz önünde bulundurarak, ricayı, minneti bir yana bırakmalı, güçlü bir sosyal baskı unsuru olabileceğini gösteren bir faaliyet içinde bulunmalıdır.

Oda yönetim kurulu, üyelerinin her konuda düşüncelerini almak ve çalışmalar hakkındaki görüşlerini öğrenebilmek için her 15 günde bir toplantı düzenlemeye karar vermiştir. Bu toplantıların birincisi, program konusunda 25 mart 1970 Cumartesi günü düzenlenmiş ve 27 mart pazartesi günü devam etmiştir.

18 Nisan 1970 tarihinde gündemsiz bir toplantı yapılacaktır, «yabancı mühendisler ve mühendislik firmaları» konulu toplantı ise 2 Mayıs 1970 tarihinde düzenlenecektir.

Bu toplantıların anlamını belirten başkan vekili Uğur Kökten'in ilk toplantıyı açış konuşmasını aşağıda sunuyoruz.

Bu toplantı, XVI. Genel Kurul'dan bu yana rastgele ve gündemsiz, küçük karşılaşmalar hariç, arkadaşlarımızla ilk buluşmamızdır. Birinci olmakla beraber, bundan böyle, on beş gün arayla sürdürülecek benzer buluşmaların ilkidir. Böyle karşılaşmalar için bir sistem ve bir metot getiriyoruz; bunun kararı alınmıştır.

Bu topluluğu meydana getiren arkadaşlarımızın, üyelerimizin ilgisinden sevinç duyuyoruz. Bu dayanışma bize kıvanç ve güç veriyor. Gerçek bir değişikliğin habercisi olarak görünüyor.

Sizlerin önünde, her türlü kuşkunun, duraksamanın ve art fikrin dışında kalarak şunu söyleyebilirim ki, bu zafer hepinizin, hepimizin, burada bulunanlar kadar bulunmayan, fakat bize sağlamak ve organik bağlarla bağlı arkadaşlarımızın ortak zaferidir.

Onu elbirliğiyle, günler hatta aylar süren bir ön çalışmayla oluşturduk. Böyle bir süre içinde açıklık kazanmış fikirlerle, fedakârlık istemiş isimsiz çabalarla taş taş yükselterek meydana getirdik.

Dolayısıyla zafer, programın, disiplinin, dayanışmanın ve inancın meyvası oldu.

Bu ortak yapının her katında görev almış, katkısı ne ölçüde olursa olsun bütün arkadaşlarımıza, Yönetim Kurulu adına ve şahsen teşekkür ediyorum.

Ortak eylemimiz mesleki alanda belki dar, fakat verdiği örnek ve kazandırdığı tecrübe yönünden - bu noktada alçak gönlülü olmaktan kaçınmak isterim - zengin ve tarihsel bir anlamı var. Demek oluyor ki, belirli şartlar içinde, belirli verilerden (doneler) yola çıkarak, ne istediğini, nasıl istediğini, ve niçin istediğini bilen bir azınlık, değil yalnız büyük topluluğumuzun benzer şekilde düşünenlerini, fakat aynı zamanda tarafsızlarını da, duraksamalı olanlarını da, amaçları arkasından çekip götürülebilmektedir.

Başka bir deyişle, XVI. Genel Kurul'un sonuçları, programlı ve örgütlenmiş bir azınlığın çoğunluğu ikna edişinin somut örneğidir.

İkinci ve önemli aşama, asıl aşama, yönetimin ele alınmasından, yani eski kuvvetler dengesindeki değişiklikten sonra başlamaktadır. Bu aşama, görev devresidir. Bu aşamada, her zamankinden daha çok arkadaşlarımızın, desteğimiz ve güç kaynağımız olan siz arkadaşlarımızın yardımına ihtiyaç duymaktayız.

Ortak girişim piramidinin taban katlarından, çoğunluğun oylarından doğacak inisiyatif ve kendiliğinden doğma fikir ve öneriler, tepenin yani Yönetim Kurulu'ndan başlayarak - komisyonlarla birlikte - tüm görev organlarının merkezi uygulamasıyla ancak bir «bütün» meydana getirebilir. Ancak o zaman, bu girişimin damarlarında akan kan canlılığını yitirmemiş sayılır; yani devrimci çoksunluk ve eylem iradesi sürüp gider. Ters bir durumda, bizi besleyen kaynaklardan kopmak söz konusudur. Ortak bilinç, etkinlikten uzak kalarak atomlarına ayrılması demektir.

Yukarıda belirttiğimiz demokratik ve bilimsel ortak çalışma metodu, bu özgür ve yaratıcı girişim, her şeyden önce yeni yöntemin bir özelliği olacaktır. Çünkü bizim hareketimiz, bir anlamda da, üyelerimizin meydana getirdiği büyük teknik aileden kopmuş, ancak bir aйдat polisi gibi çalışan, merkeziyetçi, otoriter ve bürokratik bir yönetime karşı doğmuş ve gelişmişti. Bu, asla unutulmaması gereken bir nokta olarak kalacaktır.

Dolayısıyla, üyelerimizden gelecek özgür ve yaratıcı inisiyatifte imkân verecek bu toplantılar, bizi arkadaşlara yaklaştırdığı kadar, yapılması gerekenle yapılmış olanları birleştirerek zenginleştirecektir. Burada, yani yapılması gerekenin saptanmasında, hemen ortaya temel bir şart çıkıyor: O da arkadaşlarımızın ortak amaca bizi ulaştıracak olan çalışmalara fiilen katılmalarıdır. Zaten yeni Yönetim Kurulu'nu eskilerden ayıran, ayırması gereken çizgi budur. Yani geniş bir ekip çalışmasını örgütlemek ve gerçekleştirmek. Şu anda komisyonların bir bölümü oluşmuştur. Ötekiler de ihtiyaçlarla birlikte oluşma halindedir.

Ayrıca arkadaşlarımızın çalışabilme istek ve olanaklarını faaliyet raporu taslağı da bir ölçüde ortaya çıkaracaktır.

Hepinize «hoş geldiniz» der, selâm ve sevgilerimi sunarım.

Odamız Yönetim Kurulu Üyelerinden Semay Taneri 22 Mart 1970 tarihinde bir kız çocuğu dünyaya getirmiştir. Anne ve babayı kutlular, yavruya uzun ömür dileriz.

(Mühendislik - 66)

1658 sicil numaralı Üyemiz Kemal Eroğlu kendi hesabına yurt dışına çıktığından isteğine uyularak 31.3.1970 tarihinden geçerli olmak üzere Oda Üyeligi kaldırılmıştır. İlan olunur.

(Mühendislik - 67)

797 sicil numaralı Üyemiz Fahri Demirseven kendi hesabına yurt dışına çıktığından isteğine uyularak 31.12.1968 tarihinden geçerli olmak üzere Oda Üyeligi kaldırılmıştır.

İlan olunur.

(Mühendislik - 68)

5070 sicil numaralı Üyemiz Gülseren Canköy'ün «Canköy» soyadı «Pancaroglu» olarak değişmiştir.

İlan olunur.

(Mühendislik - 69)

1441 sicil Üyemiz Niyazi Çelebi'nin «Çelebi» soyadı «Çavuşoglu» olarak değişmiştir.

İlan olunur.

(Mühendislik - 70)

5693 sicil numaralı Üyemiz Özdoğan Dirik Odamızdan almış olduğu kimlik belgesini yitirmiştir. Yenisi düzenlenerek kendisine verilmiştir.

İlan olunur.

(Mühendislik - 71)

5048 sicil numaralı Üyemiz Muzafer Kaygın Odamızdan almış olduğu kimlik belgesini yitirmiştir. Yenisi düzenlenerek kendisine verilmiştir.

İlan olunur.

(Mühendislik - 72)

6183 sicil numaralı Üyemiz Hayrettin Özden Odamızdan almış olduğu kimlik belgesini yitirmiştir. Yenisi düzenlenerek kendisine verilmiştir.

İlan olunur.

(Mühendislik - 73)

DUYURU

«1969 AİDATININ, 30 HAZİRAN 1970'E KADAR ÖDENMESİ HALİNDE CEZASIZ TAHSİL EDİLECEĞİ» XVI. GENEL KURUL'CA KARARLAŞTIRILMIŞTIR.

SAYIN ÜYELERİMİZE DUYURULUR.

BASIN BÜLTENİ

Odalarımızın ortak duyurusu aşağıdadır.

Anayasa hükümleri bir kez daha açıkça çiğnenerek Üniversiteye polis sokulmuş öğretim üyelerine ve öğrencilere karşı kaba kuvvet kullanılmıştır. Bu tutumu şiddetle kınar, Üniversite ve gençliğin sosyalekonomik yapıdaki ve eğitim düzenindeki temel bozukluklara karşı kaynağını Anayasamızda bulan direnişinde kendilerini bütün gücümüzle desteklediğimizi bildiririz.

Odalar Arası

Yürütme Kurulu Sekreteri

Attilâ Yalçın

Elektrik Mühendisleri Odası

İnşaat Mühendisleri Odası

Kimya Mühendisleri Odası

Maden Mühendisleri Odası

Makina Mühendisleri Odası

Mimarlar Odası

DUYURU

18 NİSAN 1970 CUMARTESİ GÜNÜ TEKNİK PERSONEL OLARAK SORUNLARIMIZI KAMU OYUNA DUYURMAK ÜZERE YAPACAĞIMIZ YÜRÜYÜŞE KATILMAK ÖNEMLİ BİR GÖREVİMİZDİR. M.T.A. TEKNİK İŞ SENDİKASI, İNŞAAT MÜHENDİSLERİ ODASI, KARAYOL İŞ SENDİKASI, TÜRKİYE TEKNİKERLER SENDİKASI, MİMARLAR ODASI, TEKSEN, MADEN MÜHENDİSLERİ ODASI, ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ ODASI, TEKNİK İŞ SENDİKASI.